

ляются татуировки. В этом заключается декоративно-художественная, т.е. эстетическая, функция татуировок.

Важную значимость приобретает в подростково-юношеской среде сексуально-эротическая функция татуировок. В них проявляется сексуальная ориентация в связи с половым созреванием, половой идентификацией, отражаются мечты о будущих половых партнерах или разочарование в лицах противоположного пола.

В жизни каждого несовершеннолетнего и молодого человека есть события, которые он хотел бы запечатлеть «навсегда». Этим целям служит сентиментальная функция татуировок. В таких татуировках отображаются важные события, знаменательные для подростка даты, имена дорогих ему людей.

Следует сказать также о профессионально-ориентированной функции татуировок. В них отражаются мечты и стремления подростков и юношей к какой-либо профессиональной деятельности.

Татуировки могут нести в себе функцию юмористическую, когда их нанесение и толкование связано с развлечением, подтруниванием над кем-то, юмором.

Таким образом, татуировки – не случайность в криминальных группах. Они выполняют разнообразные функции межличностного и межгруппового взаимодействия. Многие функции татуировок пришли к нам из далекой древности, конечно, видоизменившись и трансформировавшись в новых условиях. Они компенсируют утраченные подростками и молодежью ценности в связи с отторжением их от общества или изоляцией их в местах лишения свободы.

Клочко І.
НТУ «ХП»

ПСИХОЛОГІЧНИЙ НАПРЯМ В СОЦІОЛОГІЇ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТЬ

На рубежі ХІХ–ХХ століть набула широкого поширення психологічна школа (або психологічний напрям в соціології), яка прийшла на

зміну примітивним біолого-натуралістичним теоріям, характерним для індивідуальної психології. Інтерес до психологічних теорій був викликаний перш за все необхідністю врахування складної сукупності соціальних чинників, а також пояснення мотивації людської поведінки в суспільстві та його соціальних механізмів. Все це в значній мірі сприяло появі багатьох різновидів психологічного напрямку в соціології. В той же час об'єднуючим моментом для них був головний принцип, що розділяється всіма представниками даного напрямку, – прагнення шукати ключ до пояснення всіх суспільних явищ і процесів з погляду психічного осмислення життєдіяльності індивіда і суспільства.

Вивчення основних положень психологічної школи знайшло своє відображення у 3 основних напрямках: індивідуалістського напрямку, групового та соціетального.

Перший напрям у розумінні У. Мак-Дугалла та З. Фрейда:

У. Мак-Дугалл розглядає інстинкти як основу життя і пояснює форми людської поведінки та діяльності через детермінацію їх притаманними людині інстинктами. Інстинкти є природженими та набутими; вони обумовлюють особливості мислення і поведінки як індивідів, так і груп. У них – коріння й першоджерела особливостей кожного народу і кожного індивіда.

Представником індивідуалістського напрямку також виступає З. Фрейд. З. Фрейд не обмежився аналізом психологічного світу людини, як це робили його попередники. Він намагався поєднати через індивідуальну психіку біологічне та соціальне, індивідуальне та загальне. Розкриваючи сенс людської поведінки через її інстинкти, нахили, пристрасті, потяги, З. Фрейд аналізує ці психічні явища в контексті зв'язку із соціальними процесами – нормами поведінки, творчістю, культурою і т. д.

Груповий напрям характеризували зокрема Г. Тард та Г. Лебон.

Г. Тард виступав з позицій номіналізму, для нього суспільство лише продукт взаємодії індивідів. Він вважав безплідними будь-які аналогії суспільства з біологічним організмом або механічним агрегатом. Свідомість, за його словами, постулат механіки.

На думку Г. Лебона, європейське суспільство вступає в новий період свого розвитку – в «еру юрби», коли розумний критичний початок,

втілений в особистості, придушується ірраціональною масовою свідомістю. «Натовп», або «маса», – це група людей, яка зібралася в одному місці, натхненна спільними почуттями і готова куди завгодно слідувати за своїм лідером.

Останнім в психологічній школі виділяється соціетальний напрям. Розглянемо внесок у напрямок Л. Уорда. Погляди Л. Уорда були не дуже оригінальні. Він вважав, що стосовно до людству спенсеровский принцип космічної еволюції має бути доповнений ціннісною ідеєю прогресу. Соціальні інститути – результат розвитку швидше психічних, ніж вітальних сил.

Франклін Гідденс в свою чергу вважав, що в процесі соціальної еволюції діють дві сили – несвідома і свідомі. До першої він відносить природні, а, отже, об'єктивні чинники. До другої силі – фактори суб'єктивно-психологічного характеру. Він вважав їх не особистісними проявами, а «свідомістю роду». Це поняття є у нього одним з центральних. Свідомість роду і соціальний розум означає духовну єдність розумних істот, що робить можливим їх свідоме взаємодія один з одним при збереженні індивідуальності кожного.

Варто зазначити, що усі вище зазначені ідеї та основні положення представників психологічного напрямку в соціології ХІХ – початку ХХ століть не втратили своєї актуальності і в теперішній час. Багато з робіт активно використовуються для тлумачення подій та процесів життя сучасними соціологами та психологами за допомогою вчень та наробіток відомих вчених ХІХ – початку ХХ століть такими вченими соціологами як Петро Лавров, Олександр Кіреєв та Микола Михайловский.

Котлярова О.В.
НТУ «ХП»

ПРОБЛЕМА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ

Зайнятість та працевлаштування молоді є актуальним на сьогоднішній день питанням тому що саме молодь є найбільш соціально та економічно активною групою, яка обумовлює соціально-економічний розвиток суспільства та держави.